

DOBŘÍ LIDÉ JEŠTĚ NEVYMŘELI, ANEB ZÁZRAKY SE DĚJÍ A JÁ ZAŽILA POHÁDKOVÉ ŠTĚSTÍ V NEŠTĚSTÍ

18. října 2019, když jsme se lesoparkem Hvězda vracely (já a Viki) z večerní venčící procházky, Viki párkrát zaběhla na kraj lesa. Byla jsem ráda, viděla jsem v tom možnost toho, že se venčí a pro sebe jsem našla plus v tom, že nebudu muset hledat někoho, kdo by byl ochotný hromádku sebrat. Po prvním jejím návratu na cestu jsem zkontrolovala, jestli má obě rolničky, protože jsme již dvakrát jednu z dvojice ztratily. Po zjištění, že jsou na obojku obě, jsme pokračovaly v cestě.

Následující návštěvu kraje lesa Viki pojala dlouhodoběji a já pojala podezření, že tam něco baští, proto jsem na ní zavolala, ale bezúspěšně. Když nereagovala již na několikáté zavolání, bylo mi to divné - Vikinka je pes, který reaguje na moje první oslovení /MRKAJÍCÍ SMAILÍK/. Po chvíli jsem uslyšela někoho jdoucího z místa, kde byla u lesa směr ke mně. Byla to ona. Když ke mně přišla, uvědomila jsem si, že jsem jí u toho lesa dlouho neslyšela zvonit a tak jsem jí s obavami sáhla na krk. Situace byla ale daleko horší, než jsem si myslela, né že neměla rolničku-y, ale neměla celý obojek. Naprosto jsem to nechápala, protože kdyby se zahákla za nějakou větev, bylo by přece slyšet cinkání. Chvilku jsme postávaly na místě a občasných kolemjdoucích jsem se ptala, jestli obojek nevidí, ale bylo již přítmí, tudíž nebyla šance. A tak jsem se sklesle z naší ztráty začala s nezvonícím psem šourat domu.

Když jsme dorazily pod přístřešek, mamka mi po vyslechnutí naší ztráty řekla, že je to škoda a navíc, že to byl obojek ještě po Bellušce. Tím můj smutek ze ztráty zesílil a já věděla, že bude trvat dlouho. Když jsme šly druhý den ráno na procházku, dala jsem Vikince obojek, který máme tzv. mezi lidí tzn. když jdeme k doktorům, do pizzerie, do obchodu,...apod., aby při procházce zvonila a já o ní věděla. Cestou parkem jsem oslovovala lidi a ptala se jich, zda nepotkali náš obojek, který jsem specifikovala barvou, kterou mi mamka doma řekla a dvěma rolničkami zavěšenými na kroužku obojku. Každý ale odpověděl, že obojek nikde neviděl, ale kdyby ho našel, že ho nechá někde viset na větvi či položený na lavičce. Načež jsem poprosila, aby ho raději dali do kavárny v letohrádku, aby si ho v parku nevzal někdo jiný. Souhlasili s mým nápadem a tak ve mně svítla naděje, že by se ještě mohl najít. Cestou domu, jsem opět kolemjdoucí oslovovala, abych sítí rozhodila co nejvíc. A když jsem se o naší ztrátě bavila s jednou paní s kočárkem, oslovil mě k nám se blížící mladý pán a povídá: „Vy hledáte ten obojek, že jo?“ Souhlasně jsem odpověděla a s nadějí čekala, co bude následovat. Řekl doslova: „No já ho támhle pověsil na větev.“ Zeptala jsem se a poprosila o podrobnější popis toho, co znamená támhle a on ukázal a popsal směr. Paní s kočárkem, se nabídla, že mi pro něj dojde. Když jsem se pána ptala, jak ví, že je obojek náš, řekl, že jsem se ho předchozí den ptala, jestli ho nenašel. Mezitím, co mi paní s kočárkem šla pro obojek, se z jeho směru blížila jiná paní, kterou jsem taky předchozí den oslovila a nesla mi ho s informací, že ho našla, že visel na větvi /SMĚJÍCÍ SE SMAILIK/

Tahle situace mi přišla hodně úsměvná, akorát mi bylo líto paní s kočárkem, která tu větev s obojkem hledá možná ještě dneska /SMUTNEJ SMAILIK/.

JEŠTĚ JEDNOU BYCH RÁDA MOC PODĚKOVALA VŠEM TŘEM OCHOTNÝM
KOLEMJDoucím, NEUVĚŘITELNĚ MI TEN DEN ZVEDLI NÁLADU

vaše Petra

V Praze 15. 3. 2020